

stěžovatelů, došlému po rozhodnutí první stolice, je-li v tomto podání objasněn nebo doplněn skutkový podklad rozhodnutí první stolice právě v tom směru, jak toho rekursní soud potřeboval k svému rozhodnutí. Proto mohl rekursní soud přihlížeti k předpisům kodexu církevního práva, jehož částečný výpis ověřený arcibiskupstvím předložil opatrovník ve svém podání došlém na soud dne 5. ledna 1929. Ustanoveními tohoto kodexu (čl. 826—844) jest sledován účel, aby za peníze (stipendia), věnované na sloužení mší, byly mše vskutku odslouženy. Kněz, přejímající takové stipendium, jest podle čl. 833 povinen vůli věnovatelově učiniti zadost a má míti podle čl. 844 všemožně péči o to, aby mše byly odslouženy co nejdříve. V článku 840 jsou pak předpisy o tom, co ze stipendií má dostati kněz, pověřený od přejímatele stipendia odsloužením mše. Již těmito předpisy jest s dostatek osvědčeno, že odměny, připadající na mše, přejímatelem stipendia do jeho úmrtí neodsloužené, jsou dluhy pozůstalostními po rozumu § 105 nesp. říz. Podle § 812 obč. zák. pak dostačí, by pozůstalostní věřitel, který žádá, by jmění pozůstalostní bylo odloučeno od vlastního jmění dědicova, osvědčil svou pohledávku. Mínil-li stěžovatelé, že v tomto případě jest před rozhodnutím o návrhu opatrovníka na oddělení jmění provéstí plný důkaz o nárocích, o jichž zajištění jest žádáno, jde již o důkazy, jichž provedení vymyká se z rámce pouhého osvědčení a musí býti zůstavěno vlastnímu sporu o nárok. Záznamem mši (liber intentionum), zůstavitelem vedeným, jest zajisté s dostatek osvědčeno, že jest 387 neodsloužených mší, čímž jest i nárok proti pozůstalosti vznesený dostatečně po rozumu § 812 obč. zák. osvědčen. Zároveň jest tím vzhledem k vyjádření vykonavatele poslední vůle osvědčena i výše nároku, pro jehož zajištění jest povoliti oddělení pozůstalostního jmění podle § 812 obč. zák. Současně jest též patrné, že nejsou dosud známé oprávněné osoby, pročež právem podle § 276 obč. zák. byl pro ně zřízen opatrovník. Ale i další podmínka pro opatření podle § 812 obč. zák. jest splněna. Navrhovatel mimo osvědčení nároku musí ještě když ne osvědčiti, tož aspoň motivovaně tvrditi (srovnej rozhodnutí čí. 492 a 3812 sb. n. s.), že jest se obávati, že by jeho pohledávka ocitla se v nebezpečí, bude-li obojí majetek smísen. Tomu plně bylo vyhověno předložením osvědčení o majetkových poměrech dědiců.

Čís. 8864.

K založení sudiště podle § 99 j. n. nevyžaduje zákon takový majetek, by z něho mohl býti žalobní nárok úplně nebo částečně uspokojen, nýbrž stačí jakákoliv věc žalovaného cizince nebo právo a nesejde ani na tom, zda takové jmění jest zcizitelno neb exekuci podrobno.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1929, R I 191/29.)

Jměním žalovaného cizozemce, o něž žalobce opíral příslušnost dovolaného soudu, byla obalová bedna, v níž žalovaný vrátil do tuzemska obrazy. Soud první stolice vyhověl námitce nepřislušnosti a odmítl žalobu. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. Dů-

v o d y: Mylným jest názor prvního soudu, že se k založení příslušnosti podle § 99 j. n. vyžaduje majetek aspoň takové hodnoty, by padala vůbec na váhu při případném uplatňování nároku žalobce a byla základem aspoň částečného uspokojení. Že by při § 99 j. n. šlo o takto kvalifikovaný majetek, ze zákona neplyne a jak právní věda tak i ustálená judikatura uznává, že k založení příslušnosti podle § 99 j. n. stačí jakýkoli předmět byť i ceny nepatrné, i předmět, který není exekuci podroben aniž může vésti k uspokojení věřitele (Viz Hora: Čsl. civ. právo procesní str. 205, Neumannův Komentář u § 99 j. n. a sb. n. s. čís. 4831). Soud první stolice zjistil, že bedna, o kterou jde, byla na účet žalovaného zakoupena a s obrazem mu zaslána a vydána a že žalovaný bednu zaplatil, jakož i že bedna má cenu asi 50 Kč. Tím prokázáno jest vlastnictví žalovaného k bedně a zjištěny všechny náležitosti pro příslušnost soudu první stolice podle § 99 j. n. Na vlastnictví žalovaného k bedně nemůže nic změnit jeho tvrzení učiněné teprve při posledním ústním jednání před prvním soudem, že bednu s obrazy, když došla do Vídně, si nevyzdvihl, nýbrž že obrazy prodal Ferdinandu S-ovi, který si je i s bednou vyzdvihl přímo od speditéra. Žalovaný míní, že se tím stal vlastníkem bedny S.; než nelze přehlédnouti, že podle tvrzení samého žalovaného, S. obrazy pro nepravost odmítl a vrátil i s bednou žalovanému; když žalovaný s odmítnutím se spokojil, a opak ani netvrdí, a obrazy a bednu od S-a přijal, stal se převzetím bedny vlastníkem, ježto skutečně jsou jak důvod k převodu vlastnictví, tak i hmotné odevzdání § 423 a 425 obč. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení ve shodě s vědou i s judikaturou nejvyššího soudu doličuje, že k založení sudiště podle § 99 j. n. nevyžaduje zákon takový majetek, by z něho mohl býti žalobní nárok úplně nebo částečně uspokojen, nýbrž že stačí jakákoli věc žalovaného cizince nebo právo a nesejde ani na tom, zda takové jmění jest zcizitelno nebo exekuci podrobeno (srv. též Vážný: O ústrojí a příslušnosti soudů, 1926 str. 165). Nižšími soudy bylo zjištěno, že obrazová bedna byla opatřena zápisatelskou firmou B., když od zmocněnce žalovaného dostalo se jí příkazu, aby dva obrazy žalovaným zakoupené pečlivě opatřila a zaslala žalovanému do Vídně. Byla tedy obalová bedna zvláště zhotovena z příkazu zmocněnce žalovaného a tomuto také s obrazy do Vídně odeslána a zjištěno též, že žalovaný cenu bedny 80 Kč zaplatil dobírkou. Tím bylo prokázáno vlastnictví žalovaného k bedně, jež není předmětem rozepře. Použil-li žalovaný této bedny při vrácení obrazu, nezaniklo jeho vlastnictví k tomuto předmětu ani mlčky vzdáním, jak snaží se doličiti dovolací rekurs, ježto nebylo tu předpokladu § 863 obč. zák. a nepozbyla obalová bedna své samostatné právní povahy ani tím, že nepřijatý obraz byl v ní vrácen prodávateli. Že vlastnictví k bedně nepřešlo na dalšího kupitele obrazů, bylo již správně doličeno v napadeném usnesení a stačí odkázati k jeho odůvodnění.